

vejlede, saa at man skulde være sikker paa, at man kunde sammenligne de Priser, der bleve givne for Smør, med den officielle Notering og derved holde den paa en saadan Højde, at der ingen Overpris blev givet. Men dersom de Indberetninger, der gives paa dette Omraade, ikke hvile paa et og samme Grundlag, bliver det hele vildledende i Stedet for vejledende. Jeg nævner dette for at vise, at der ogsaa paa Landbrugsministeriets Budget bevilges Penge, der ikke gøre den Nytte, der tilsigtes, og Landbruget har jo altid faaet Ord for at være Kælebarnet her paa Rigsdagen, og jeg er selvfølgelig ogsaa glad ved de Bevillinger, der gives det. Der er ogsaa en anden Bevilling, som er omtalt, og som i Aar forøges, nemlig Bevillingen til Forsøgsostninger og Ostedstillinger. Denne Bevilling er vist udmærket paa sin Plads og gør god Nytte, men jeg vilde gerne, at man skulde lægge lidt mere til, saa at der ogsaa kunde gøres Forsøg med Afsætning af Ost i Udlandet, saaledes som det er Tilfældet med Landbrugets øvrige Produkter, Kød, Havesager osv. Det er en Henstilling, som jeg gør til den højtærede Landbrugsminister. I det hele taget tror jeg, at naar der skal spares, skal man ikke drage alt for mange Felter ind under Staten. Det ærede Medlem for Bornholm Amts 1ste Valgkreds (Blem) nævnedes forleden, at han ønskede, at Staten skulde støtte eller starte en Skole for Husøkonomi for vordende Lærere og Lærerinder. Der kan jo siges meget kønt om det, at man giver Penge til Forsøg med, hvorledes Dyrene skulde fodres; Menneskenes Børn lader man derimod passe sig selv. Det lader man det private Initiativ om. Jeg tror ogsaa, det er det bedste at lade det private Initiativ om det. Man skal være lidt varsom med ikke at drage alt for mange Felter ind under Staten; jeg tror, at det private Initiativ i mange Tilfælde er det bedste.

Der er jo talt saa meget om, at Staten trænger til Penge, naar den skal imødekomme de Krav, der stilles, og det vil da være nødvendigt enten at spare eller ogsaa skaffe forøgede Indtægter navnlig gennem Jernbane-, Post- og Telegrafvæsen. Uden at komme dybt ind paa det, skal jeg ganske kort sige, at ved at høre de Udtalelser, der ere faldne, har jeg sagt til mig selv, at det er et af de Tilfælde, hvor jeg let kan tage mit Standpunkt. Jeg synes, det er en saa naturlig Ting, at naar vi nu staa over for en Lønningsforbedring til Jernbanefunktionærerne og Postetaten, hvil-

ket vi jo alle ere enige om, og hvorved det altsaa vil komme til at koste mere at administrere vore Jernbaner og Post- og Telegrafvæsenet, at de, der da benytte Jernbanerne, komme til at betale mere derfor, saa at Staten ikke lider noget særligt Tab derved. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), der i Aftes udtalte sig om Kortene, at det ikke var demokratisk eller retfærdigt, at de Folk, der have Raad til at betale, køre for næsten ingen Ting, medens andre maa betale det, nemlig dem, der ikke køre. At nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) er imod en Forhøjelse, forstaaer jeg ikke rigtigt, thi han hører jo altid til dem, der staa frem og tale om Uretfærdighed, om, at ingen maa forurettes, men naar han samtidig taler saa varmt for Landarbejderne og Husmændene ude paa Landet, hvilket jeg meget paa-skønner, kan jeg ikke forstaa, at han finder det retfærdigt, at de, der køre paa Banerne, ikke skulde betale for det, thi det er jo ikke Husmændene og Landarbejderne, der nyde godt deraf, de komme tværtimod til at betale for de andre. Jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem, at han, naar han tager sig saa varmt af disse Folk, faar et andet Syn paa denne Sag, og vil gaa med til, at de, der benytte Jernbanerne, ogsaa komme til at betale derfor. Med det samme jeg er ved at tale om Landarbejderne og Husmændene, kan jeg ikke lade være med at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem, fordi det forekommer mig, at han tager noget forkert paa disse Forhold. Jeg tror ikke, han er saa kendt ude paa Landet, som vi, der til Stadighed opholde os ude blandt Landarbejderne. Forholdene ere ikke saa slemme ude paa Landet, som det undertiden bliver stillet op, og Landarbejderne staa ikke nær saa lavt, som der saa tit tales om. Jeg indrømmer selvfølgelig, at Landarbejderne og Arbejderne i det hele taget ikke leve under store eller meget lyse Kaar, men jeg vil paa den anden Side hævde, at Kaarene ere blevne meget forbedrede i de senere Aar, og at Landarbejderne ikke staa paa noget saa lavt Samfundstrin, at de ere udelukkede fra de Goder, som Befolkningen ude paa Landet i Almindelighed har. Jeg vil tillige gøre opmærksom paa, at naar jeg hævder, at Forholdene for Landarbejderne ere blevne forbedrede, ligger det i den Udvikling, som er foregaaet ude i Landbruget, at Arbejdsvilkaarene i det hele taget ere bedre, og